

Idees

Elecciones generales, primera part

Miquel Payeras

Els comicis del 27 de maig no s'estan plantejant com el que són. Semblen la primera part de les pròximes generals que –si no hi ha avançaments– s'han de celebrar el març de l'any que ve. És així perquè el PP així ho ha volgut i perquè el PSOE, tot i que diu que no vol entrar en aquest joc, ho fia tot al seu líder, Zapatero. I a més, perquè, sorprenentment, les forces autòctones –de pertot i especialment les nostres– s'hi deixen arrossegar. Sol passar quasi sempre que els analistes i els polítics vulguin forçar extrapolacions impossibles d'unes eleccions a unes altres. Tanmateix, mai com ara no hi havia hagut en efecte unes eleccions locals i autonòmiques tan en clau espanyola.

Per ventura hauria de ser un motiu per a la reflexió, aquesta pèrdua progressiva de capacitat de fer política autòctona. En aquestes eleccions és l'agenda política espanyola la que mana. És ver que s'adapta als casos respectius, però essencialment és l'enfrontament entre el PSOE i PP espanyols el que marca el ritme polític. I més ho farà en les tres pròximes setmanes. A Catalunya, el trist cavaller Montilla ha guanyat la partida. Ha reconvertit la presidència de la Generalitat en quelcom molt semblant a l'estil amb què governa Jaume Matas a Balears: pura gestió (deixant a banda que agradi una o l'altra). Política? Poca o gens. Els aliats del PSC fan igual: és temps de gestió i de no fer renou, com si fer política fos dolent. La política pareix reservada per al PSOE i PP de Madrid. El mateix passa a Balears, on el PSOE fa una campanya de perfil baix –i tan baix– a l'espera que aterri la nau capitana amb totes les estrelles de la cort socialista de Madrid: Zapatero, De la Vega, Blanco..., i també des de Sevilla arribarà Chaves i de no se sap on –per ventura del Marroc– Felipe González. I no és gaire diferent la situació al País Valencià. Pertot, a més, amb un PP ancorat en la mania de convertir aquestes eleccions –tal digué Mariano Rajoy– en una primera volta de les generals. Això sí, amb la diferència que el PP mana tant a València com a Palma i per tant té un cert plus de capacitat de fer política autòctona a la qual el PSOE valencià, català i balear sembla haver renunciat.

“Zapatero, en tres anys no només ha subsumit gairebé tota la iniciativa ideològica i política que abans generava la “perifèria” –tal com diuen a Madrid–, sinó que pràcticament l'ha esvaïda. És ell qui marca l'agenda de tothom. No és estrany que el 27 de maig sigui llegit en clau espanyola”

Probablement, mai en la història recent –d'ençà de les primeres eleccions democràtiques després del franquisme, del 15 de juny del 1977– hem viscut unes eleccions municipals i autonòmiques tan en clau espanyola com aquestes. És així perquè Zapatero ha aconseguit allò que mai cap altre president del Govern espanyol, o líder de partit del mateix àmbit, tan sols s'hagués pogut imaginar. En tres anys no només ha subsumit gairebé tota la iniciativa ideològica i política que abans generava la “perifèria” –tal com diuen a Madrid–, sinó que pràcticament l'ha esvaïda. És ell qui marca l'agenda de la tota resta. Davant d'aquest panorama, no és estrany que el 27 de maig sigui llegit en clau espanyola. Una jugada mestre de Zapatero que no només fa anar a remolc el PP –la qual cosa seria és lògic– sinó totes les forces nacionalistes, amb l'excepció de les del País Basc. Hi ha moltes probabilitats que la nit electoral mostri un PSOE victoriós en vots a tot l'estat. Zapatero tindrà aleshores dues de les tres parts de la feina feta: el PP en franca decadència, els nacionalismes que no són del País Basc duts de la cordeta, i li quedarà per resoldre allò d'allà dalt. Tindrà nou mesos per endavant i per malament que li surti caldrà esmolar la capacitat per analitzar com és que amb tant poc i fent quasi res es pot arribar a assolir, o si més no a fregar, la majoria absoluta.